

Las corrientes

Títol original: *Las corrientes* (AKA: *The Currents*) **Direcció i guió:** Milagros Mumenthaler
Països: Argentina, Suïssa **Durada:** 104 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Isabel Aimé González Sola, Esteban Bigliardi, Claudia Sánchez, Ernestina Gatti
Fotografia: Gabriel Sandru **Distribuidora:** L'Atalante Cinema **Estrena a Espanya:** 8/6/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Al cim de la seva carrera, la Lina, una estilista argentina de 34 anys, es deixa portar per un impuls sobtat després d'una entrega de premis a Suïssa. De tornada a Buenos Aires, no diu res, però alguna cosa ha canviat en ella; alguna cosa que, silenciosa i invisible, desentrona subtilment un passat que creia haver deixat enrere. (FilmAffinity)

CRÍTICA

11/09/2025 - Milagros Mumenthaler compon un simfònic tercer llargmetratge al voltant de la salut mental i la maternitat, que segueix amb tu un cop finalitzen els crèdits

Lina, no Catalina: com fins i tot un canvi de nom pot semblar transformar una persona salta al primer pla en l'absorbent tercer llargmetratge de **Milagros Mumenthaler**, **Las corrientes**, que acaba de tenir la seva estrena mundial a la secció Platform de la 50a edició del Festival de Toronto i aviat viatjarà a la Secció Oficial de Sant Sebastià. La guionista i directora suïsoargentina ja s'ha fet un nom amb films de similar crípticisme estilístic: la seva òpera prima, *Abrir puertas y ventanas*, es va alçar amb el Lleopard d'Or a Locarno el 2011, i el seu segon llargmetratge *La idea de un lago* també va competir al festival suís.

Als primers minuts de la pel·lícula, alguna cosa impulsa la Lina (**Isabel Aimé González Sola**, que interpreta amb convicció la quietud emocional del personatge; sentim com si miréssim dins de la seva ànima), dissenyadora de moda i estilista de 34 anys, a llançar-se a les glaçades aigües d'un llac suís després de rebre un prestigiós premi. En tornar a casa seva a Buenos Aires, actua com si no hagués passat res davant el seu marit massa perfecte, el Pedro (**Esteban Bigliardi**), i la seva filla petita, la Sofia (**Emma Fayo Duarte**), però en secret ha desenvolupat una por paralitzant a l'aigua.

Més que un retrat de la depressió o de l'apatia induïda, **Las corrientes** mai no sobreexplica l'estat mental de la Lina, exigint que recomponguem el seu trencaclosques emocional, de la mateixa manera que ho ha de fer la protagonista. Acudeix a una vella amiga, l'Amalia (**Jazmín Carballo**), propietària d'un saló, per a un tractament capil·lar davant la seva incapacitat per dutxar-se a causa de la seva fòbia a l'aigua, remouent pel camí traumes enterrats que queden bombollejant, en plena erupció però sense arribar a esclatar.

Hi ha alguna cosa desajustada en aquest món que només la Lina veu, escolta i sent, i en diversos moments crucials salta a un espai que es percep com una realitat intensificada; vegeu, per exemple, una seqüència imaginada que involucra la seva assistenta Julia (**Ernestina Gatti**) i un pla peculiar i inquietant de nens vestits de manera uniforme. Aquest món lleument distorsionat s'articula amb gran cura mitjançant múltiples decisions de disseny, especialment en el so, on sorolls de fons aparentment esmorteïts s'obren pas i resulten deliberadament estridents. Mumenthaler recorre a més als *leitmotiv* atmosfèrics de fustes i al violí anhelant de *Venus* de **Gustav Holst**, de la seva àmplia *suite* orquestral *Los planetas*, per agitar una vegada i una altra una sensació de desassossec que persegueix la Lina allà on vagi.

La voluntat de la directora de subratllar, de manera inesperada, com es manifesta el trauma generacional acaba erigint-se en el fil temàtic més sòlid de **Las corrientes**, en examinar la relació de la Lina tant amb la seva filla com amb la seva mare. Mumenthaler evita les gastades narratives de violència emocional i les substitueix per un arsenal d'incerteses emocionals, que es manifesten en la incapacitat de la Lina per compartir obertament o aclarir de veritat allò que la seva capbussada gelada va treure a la superfície. Així mateix, **Las corrientes** inocula a la ment de l'espectador un malestar omnipresent i incopsable que roman, silencios però inamovible, després dels compassos finals del film, a mode de recordatori.

Olivia Popp – cineuropa.org